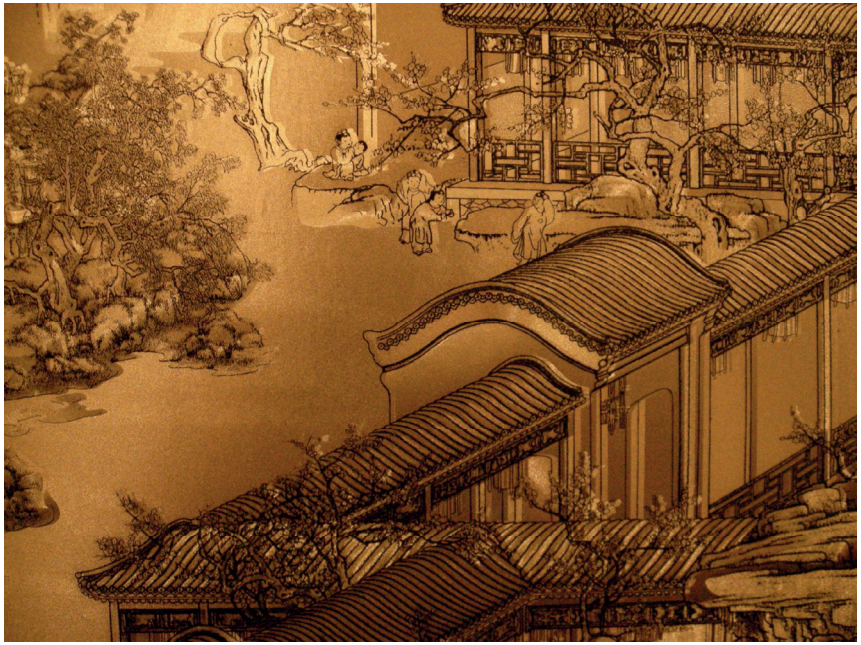

39. kapitola

CESTA K HROBCE PRVNÍHO CÍSAŘE

Umývárna na konci hotelové chodby v zelenavě pastelových barvách nás uvítala vůní pálených vonných tyčinek.

Na pokoji jsme pak posnídali sladké večky, jež byly tak pečlivě zabalené v celofánu, aby sebemenší zrnko všudypřítomného písku a prachu neproniklo dovnitř, že to vyžadovalo notnou dávku trpělivosti a šikovnosti ještě ospalých, přesto hladových strávníků.

„Možná to dělají schválně, že to tak všechno vehementně balí, aby své konzumenty buď dopálili či dokonale probudili," napadlo mne, když jsem pozoroval svůj marný boj s pružným a nepovolným obalem. Základem veškerého úspěchu je najít konec a ten postupně odmotávat jako z role papíru. A tento balíček chránící bulku spíše připomínal izolepu, kde nenacházíte konec ani z jedné ani z druhé, tedy protisměrné strany. Propadal jsem již čirému šílenství, když tu

Marcel přišel s jednoduchým nápadem to celé rozkrojit a jednoduše celý obsah vyjíst.

Chuť byla výtečná, nicméně stále jen nasládlá.

Prostě to nebyl chleba namazaný máslem, za který bychom dali nevím co. O typické kmínové chuti jsme si mohli nechat jenom zdát. Ale nikdy není tak špatně, aby nemohlo být ještě hůř, pomyslel jsem si, když jsme seděli na postelích a polykali suchá sousta zapíjená rozpuštěným sójovým mlékem. Třeba v takovém Mongolsku či Tibetu by se s námi nepárali a bez cirátů nabídli slaný čaj s hrudkou jačího másla, jenž je místní specialitou a opravdu jen pro gurmány či místní, kteří jej z misky vypijí bez mrknutí oka a na jeden nádech.

Jačí máslo je pak vyhledávanou lahůdkou milovníků plesnivých sýrů, neboť voní a chutná podobně. Žluklá sklovitá hmota na vás z misky civí a svým pachem spíš odpuzuje, než vábí…

Z přemýšlení o možných nemožnostech mne naštěstí vytrhl příchod našeho průvodce, který přišel s jízdenkami do výletního autobusu, jenž nás měl dostat k hrobce prvního sjednotitele Číny a světovému skvostu – terakotové armádě.

Byla to úleva dostat se k lístkům takto a bezbolestně, přestože bakšiš byl nemalý. Opět se potvrdilo, že čas jsou peníze, a dobře investované peníze pak ušetřená energie. Nechtěli jsme riskovat další čekání v nekonečné frontě na lístky, které bychom nakonec stejně nemuseli dostat.

Centrum města **Xi'an** (Si-an – *Západní klid*).
Pohled ze Zvonice jižním směrem k městským hradbám
a na křižovatku **Xi Dajie** (Si-ta-ťie – *Západní třída*).
Stav v květnu roku 1990.

V devět hodin náš mikrobus, kterému v Číně s oblibou říkají mien-pao-čche, tedy v překladu *auto ve tvaru housky*, vyráží od vlakového nádraží, a kolonami aut, náklaďáků a trolejbusů se velmi pomalu dostává na předměstí Si-anu.

Stačilo pár hodin a z příjemné ranní teploty se díky slunečnímu žáru ponenáhlu vyvinula výheň vysoké pece. Vzduch byl nasycen výfukovými plyny automobilů a obohacen vodními parami z okolních rýžových polí, řek a dalších